

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΔΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριαιδῶν, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1905

Ἔτος 27ον.—Ἀριθ. 29

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὅπου οἱ ἀναγνώσται μας δὲν θὰ δυαρεσθηθοῦν μανθάνοντες διὰ τὸ Γάστρων, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Φραγκίσκος τοῦ Ἑστιράκ ἐπήγαυαν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ κ. Ἀρτανιάν, καὶ πῶς εὗρηκαν καὶ ἀρχὰς τὸν ἐξαίρετον Πλανόστον.

Ἐνῶ οἱ ἥρωές μας διευθύνονται πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ Πλανόστου, ἔχω ἐγὼ τὸν καιρὸν νὰ σας εἰπῶ, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώσται, ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ οἱ τρεῖς νεαροὶ εὐπατρίδαι, τοὺς ὁποίους σὰς παρουσίασα μὲ τόσον ἀπότομον τρόπον.

Πλησιέστατα εἰς τὰς γαίας τοῦ Ἀρτανιάν, εἰς τὴν χώραν τῆς Βεγγόρης, κείναι τὸ κτήμα τοῦ Ἑστιράκ, τοῦ ὁποίου ὁ αὐθέντης καὶ κύριος, ὁ βαρώνος τοῦ Ἑστιράκ, ἦτο ἐγκάρδιος φίλος—καὶ μάλιστα κάπως μακρυνὸς ἐξάδελφος τοῦ ἐπιφανοῦς ἀρχόντος Ἀρτανιάν, ὅστις διαδοχικῶς ἔσχεν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του τοὺς σωματοφύλακας τῶν Αὐτῶν Μεγαλειότητων Λουδοβίκου τοῦ Π' καὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'.

Ὅταν ἠσθάνθη προσεγγίζοντα τὸν θάνατόν του, ὁ γηραιὸς ἀρχὼν τοῦ Ἑστιράκ ἐκάλεσε πλησίον του τοὺς τρεῖς υἱοὺς του, τὸν Γάστωνα, τὸν Πέτρον καὶ τὸν Φραγκίσκον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πρῶτος εἶχεν ἡλικίαν 18, ὁ δεύτερος 16 καὶ ὁ τρίτος 12 ἐτῶν. Ἐδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν εὐχὴν του, καὶ τοὺς διέταξε νὰ μεταβῶσιν εἰς Παρισίους πρὸς συνάντησίν τοῦ ἐξαδέλφου των κ. Ἀρτανιάν, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ τοὺς προσελάμβανεν εἰς τὸ προσωπικὸν τοῦ οἴκου του, ὡς τιμητικὸὺς ἀκολουθοῦς, διὰ νὰ τοὺς προσάσκησιν εἰς τοὺς ἐνδόξους κινδύνους τῶν πολεμικῶν ἄθλων. Ἀφοῦ ἐξέφρασεν οὕτως τὰς τελευταίας θελήσεις του, ὁ ἀρχὼν τοῦ Ἑστιράκ παρέδωσε τὸ πνεῦ-

μα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρυσμένων καὶ ὀρηγούντων υἱῶν του.

Ὁ Γάστων, ἀμα ἐγένεν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας καὶ βαρώνος τοῦ Ἑστιράκ, ἀπεφάνθη ὅτι ἐπρεπεῖν ἄνευ ἀναβολῆς νὰ ἐκτελεσθῶσιν αἱ πατρικαὶ θελήσεις, καί, μόλις ἀπέδωκεν τὰ τελευταῖα τῶν καθήκοντα πρὸς τὸν μακαρίτην πυργοδеспότην, οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ ἐξεστράτευσαν διὰ τὸ Παρίσι.

Ὡς ἡδυνήθησαν ἤδη οἱ ἀναγνώσται μας ν' ἀντιληφθῶν, οἱ χαρακτήρες τῶν

λων παρὰ κατόπιν σκέψεως. Διὰ νὰ τελειώσωμεν τὴν ταχέϊαν ταύτην σκιαγραφίαν τῶν τριῶν ἀδελφῶν, ἄς εἰπωμεν ὅτι ἐχειρίζοντο τὸ ξίφος ὡς ὄπλο μάχης ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Φραγκίσκος. Ὁ πατέρας των, ὁ βαρώνος Ἑστιράκ, εἶχε χρηματίσῃ, μετὰ τοῦ κ. Ἀρτανιάν, εἰς τῶν ἀρίστων ὀπλομάχων τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ Π', εἶχε δὲ κληροδοτήσῃ εἰς τοὺς υἱοὺς του τὴν βαθείαν του γνῶσιν τῆς ὀπλομαχητικῆς καὶ μερικῶς μυστικῆς σπα-

«Οἱ τρεῖς φίλοι μας ἔσπευσαν νὰ δεχθῶν...» (Σελ. 226, στ. γ')

τριῶν ἡρώων μας παρουσίαζαν ἀνομιότητας ἀρκετὰ ἐμφανεῖς.

Ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ἐξ Ἰσο ἀνδρείοι, εὐλιχρινεῖς καὶ γενναῖοφρονες. Ἀλλὰ ὁ Γάστων, ὁ πρεσβύτερος, εἶχε ἡμερώτερος, περισσότερον ἀπαθῆς, περισσότερον περίσκεπτος καὶ λογικός. Ὁ Πέτρος ἦτο ἐν εἶδος ἐφήβου Ἡρακλέους, ὅστις εἶχε καταβάλῃ περισσοτέρας μερίμνας διὰ ν' ἀναπτύξῃ τοὺς μυῶνάς του, παρὰ διὰ νὰ στολίσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του. Τέλος ὁ Φραγκίσκος, παιδί σκανδαλιάρικο, ζωηρόν καὶ ἔξυπνον, ἐξεδήλωνεν εἰς καθὲ περιστάσει εὐφυῆν ὀξείαν καὶ ἀσφαλῆ, ἀλλὰ προσερχομένην ἐξ ἐνοστήτου μᾶλ-

θισμούς, τοὺς ὁποίους αὐτὸς μόνον ἐγνώριζε.

— Ἄν δὲν με ἀπατᾷ ἡ μνήμη, διεκήρυξεν αἰφνης ὁ Πέτρος, ἔχομεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Μοντλερὺ σήμερον τὴν αὐγὴν, ἀφοῦ ἐκάμαμεν πρόγευμα ἐκ τῶν ἐλαφροτάτων. . . Δι' αὐτὸ, πρὶν μεταδῶμεν μακρότερα, προτείνω νὰ σταματήσωμεν.

— Ἐγὼ προτείνω, εἶπεν ὁ Γάστων βραχυλόγως, νὰ εὐρωμεν πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸν κ. Πλανόστον.

1. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 2. Πόλις τῆς Ἀγίας. 3. Πηλὸν. 4. Θεά. 5. Τίτλος αυτοκρατορικός. 6. Ποταμὸς διάστημα. 7. Περιφρασὸς γυνῆ τῆς ἀρχαιοφύτου.

325. Ἑλληνοσύμφωνον. αε-ο-αο-αι-ι-ο-ο-ιαο
326. Γρόφος.

327. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Εἰς τὸ Ζάπτειον : — Πού εἶνε ὁ ἀνδρας μου ; Μοῦ εἶπε πῶς θὰ μὲ περιμένῃ ἐδῶ, νὰ γυρίσωμε σπίτι μαζί, ἀλλὰ... δὲν τον βλέπω πουθενά !

ΛΥΣΕΙΣ

207. Καλλιότη (καλ' Ἰσπῆ).— 208. Πιττακὸς (Πίτ, τὰ, Κῶς).— 209. Κοῖος-οἶκος. 210. ΠΑΣ ΜΑΛΙΑ... 2. Ὄνος (πατριᾶ ὄνομα...). 3. Λέων (ἀνυπομῶν ἘΑΘέ). — 214. Με τῆς γενεῆς τὸ δόλωμα ψαρεύει ἡ ἀλήθεια (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχεται ἐκ τοῦ μέσου ΜΕ καὶ προχωρεῖ μαιανδροειδῶς). — 215. Μηδὲν ἄγαν (..ηδὲν, ἦτορ, δᾶς, ἔλευσις, νόσος, ἄλμα, γενναίότης, ἀνδρὸς, Νέμεσις). — 216. Μὴ μου ἄπτου. — 217. Ἡ ἀλήθεια ἐπιπλέει ὡς τὸ λάδι εἰς τὸ νερόν. (Ἰα λθοι - Α ἐπὶ πλέει - ὄστ' ὅλα δεῖ ἰστὸν αἴρω.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αὐτῶν τῶν 10 πληρόνων ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια μὲ εἰκόνας ἀρχαιοτήτων, τοποθεσιῶν, πόλεων, κτηρίων καὶ παρομοίων. — Διεύθυνσις : Georges G. Askitopoulos, professeur Newchehir (Gonia) Via Constantinople. (E, 61)
ἄλλῳ ὅτι ἤλλαξα ψευδώνυμον πρὸ πολλοῦ. Ζητῶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἐνθιμοῦ. — Στάνλεϋ. (E, 63)
Ἀνταλλάσσω εἰκοσιγραφημένα ταχυδρ. δελτάρια παντὸς εἶδους πανταχόθεν. — Parissis J. Evangelinos, Alexandrie. (E, 64)
Ἐχόμεθα πανταχόθεν μέλη καὶ ἀντιπροσώπους Δεσποινίδας. — Σύλλογος « Ἀπόλλων », Πρόεδρος Ξεντενεμένος Πηλιορείτης. (E, 65)
Πάνω ανταλλαγὴν δελταρίων καὶ γραμμασῶν ἐντυχιστῶν πάντας. — Michel Ch. Hannas, Nicosie. (E, 66)

Εἰς σὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γράψωμε τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Ἰουλίῳ μᾶς εἰς φακέλλου, ὃν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.

314. Αεζιγρικός. Τὸ πρῶτόν μου εἰς τὴν Γραφήν, Θεὰ τὸ δεύτερόν μου Κι' ἀρχαία τις ἰσπανικὴ Πόλις τὸ σύνολόν μου.
315. Στοιχειόγραφος. Εἶμαι γέννημα θηρίου. Ἄν τὸν τράχηλόν μου βγάλῃς, Ἄφου μ' ἀποκεφαλίσῃς, Τότε εἰς δόξαν τοῦ κυρίου Καὶ εἰς δόξαν τῶν Ἡρώων Κίμπαρεῖς νὰ μὲ τονίσῃς.

316. Ἀναγραμματισμὸς. Στὴν Εὐρώπῃ βασιλεύει Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης. Κ' αἴφνης γίνομαι κουργεὶ Ἄν με ἀναγραμματίσης.

317. Φωραμοειδές. Οἱ σταυροὶ ἀποστεύον Τύρκων. = Θεά. = Ἀριθμητικόν. = Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ. = Ἀρχαία πόλις. = Νῆσος ἑλληνικὴ. = Ὄμιλος εὐώδης.

318. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 4 5 3 6 2 6 = Ἀναγιγνώσκεται. 2 3 6 4 2 6 = Πολύτιμος λίθος. 3 4 3 6 = Ἐπιθετόν. 4 3 2 6 = Σχετίζεται μὲ τὸ πρῶτον. 5 3 4 5 3 6 = Μέγας ἀστρονόμος. 6 2 1 = Ἦρος τραγωδίας.

319-323. Μαγικὸν Γράμμα. Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμῶν ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἕλλη τὸσαι λέξεις : Βόλος, ὄλος, Κίμων, πόλος, Τάρας
324. Διπλῆ Ἀκροστιχίς. Τάρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, ἀποτελοῦν πλῆν τῆς Ἰταλίας, τὰ δὲ δεύτερα εἰς πόλιν τῆς Ρωσσίας :

Ἡ Διάπλασις ἀπλάζεται τοῦ φίλου της : Τασίαν Θ. ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν ἐλπίζω, μετὰ τὰς ἐξετάσεις νὰ μου ξαναγράψῃς) Τάμιον Ἀνακατωμένον ([EE] λοιπόν, πῶς ἐπῆγε ἡ γυμναστικὴ;) Ἄσπην (ἔστειλα φαίνεται ὅτι δὲν ἐδιδάβατε τοὺς βροῦ, τοῦ Διαγ. τῶν Ἀσκήσεων εἰς τὸ 22ον φυλλάδιον) ἔτσι δὲν εἶνε;) Ὁρωρὸν τοῦ Παλαδίου (ἐλήθησαν ἀλλὰ πῶς μοῦ ἐφάνθησαν θὰ τὸ μάθῃς ἀπὸ τ' Ἀποτελέσματα) Ὁρῶν Πανσέληνον (ἂν δὲν σοῦ ἀπήντησα ἐν συντόμῳ, τότε δὲν θὰ ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου) Δ. Ε. Ψ. (ἔλαβα εὐχόμαι ἐγκάρδιως ταχέϊαν ἀνάγνωσιν εἰς τὸν πατέρα σου σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ῥάφεις) Ψυχὴν τῆς Λέσβου ([EE] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς μελέτης τῶν ἐξετάσεων) Ζοφροδὸν Μεσαίωνα (βραβεῖον ἔστειλα φωτογραφίαν ἔλαβα) Κυρίαν Τρίκι-Τράγκα ([EE] κ' ἐγὼ θὰ ἤθελα ποῦ νὰ εἶμαι μαζί σου εἰς τὸ ἐξοχικὸν μπαλκόνι καὶ νὰ ἀπολαμβάνω αὐτὸ τὸ ἐξοχὸν θέαμα) Ἀνέλιπον Χαράν ([EE] ἂ, τί ὠραία... ἀλλὰ ὄχι! δὲν πρέπει νὰ πῶ λέξι, διὰ νὰ μὴ σε ἀνακαλίψω) Ἀρχιζέζαινον τοῦ Παρθενάγειου, Κυμαίονσαν Σημαίαν ([EE] διὰ τὴν ἐξοχικὴν ἐπιστολήν ἱκανοποιήθης λοιπὸν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς «Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ») Σημαίαν τοῦ Φωτός, Μυστηριώδη Φύσιν (βέβαια, συρροή) ἀλλὰ διὰ νὰ γίνωνται πολλοὶ διαγωνισμοὶ μὲ τὴν ἀναγκαίαν καθεὺς προθεσίαν, πρέπει νὰ συμπύκνωσιν ἂν ἐπεριμένα νὰ τελεῖται ὁ ἕνας διὰ νὰ προκηρῆται ἄλλον, δὲν θὰ ἔκαμνα οὔτε πέντε τὸν χρόνον) Ἰσάικ Ν. Α. ([E] τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένο τί καλὰ θὰ ἔκαμε νὰ μου ἔγραφεσ κάπου-κίπου!) Βρυχώμενον Λέοντα ([EE] διὰ τὴν ὠραία ἐπιστολήν καὶ τὴν λεπτομερῆ στατιστικὴν τῶν Ἑσθίων τῆς Α' Ἐξαμητίας) Δοῦκα τῆς Καρόστον (λοιπὸν, μετὰ τὰς ἐξετάσεις) Ἰσπίτην τοῦ Βυζαντίου (βεβαίως, τὰ φυλλάδια τῶν δύο προηγουμένων ἐβδομαζῶων καθυστέρησαν ἕνεκα τῆς Ἀπεργίας τῶν ταχυδρ. ὑπάλληλων) Βασιλέα τῶν Μαύρων (εὐχαριστῶ δι' ὅσα ῥάφεις οἱ περὶ ὧν ἐρωτῆς, δὲν εἶνε) Κυρίαν Σκαρφαλόσταρον (μοῦ ἤρρεσε πολὺ ἡ πρωτοτυπία τοῦ διαγωνισμοῦ σου) Φλοῖσθον τῆς Θαλάσσης, Χριστιανὴν Παρθένον ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, μολοντοὶ τὴν ἔγραφεσ ἐν τὴν ἐπεριμέναν βροῦν τὰ βιβλία διὰ τὰς ἐξετάσεις) νὰ εἰπῇ εἰς τὸν μικρὸν ἀδελφόν της ὅτι περιμέω νὰ περάσῃ ἡ ἐντροπή (!) καὶ νὰ μου γράψῃ) Θαλάσσιον Ἀἶμα ([E] διὰ τὰ ὠραία ἀνεκδοτά) Καλλιόπην Μ. Κ. ([E], εὐχόμαι καλὸ ταξεῖδι, νὰ εὕρησ τὸν μπαμπά, νὰ ἔλθετε εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ σε γνωρίσω κ' ἐγὼ) Μαργαρίτην τοῦ Αἰγαίου (ὡστε ἐνοεῖς νὰ λήξῃς ψευδώνυμον: τότε στείλε 1 φρ. διὰ νὰ σοῦ ἐγκριθῇ τὸ νέον) Ἰδιότροπον Νεάνιδα. Βενιαμίν τὸν Λέσβιον (ὁ Ἀνανίας, ἔλαβε ἀστυρά μέτρα κ' ἐλπίζω νὰ μὴ συμβῇ τίποτε αὐτῇ τὴν φορὰν τὸ Λαχεῖον δημοσιεῖται πάντοτε περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους) Ἀνάμνησιν τῆς Καρόστον (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα ῥάφεις) ἐλήθησαν ἔλα) Ἀλφα-Βῆτα (ὅσα εἶνε ὠραία ἀλλὰ διὰ τὴν ἡλικίαν σου σοῦ σὺνιστῶ τὸν «Πυρεσιπώλην» καὶ τὸ «Θῶμα τοῦ Φθόνου») Νηλεὺς (εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα) τὰ ἐπὶ τῶν ταυινῶν ψηφία χρησιμεύουν διὰ τὴν κατάταξιν καὶ τὴν διεκπεραίωσιν εἶνε ὁλωσθῆναι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Γραφείου Νανικῶν (ναί) Ἄετον τῆς Μανεδνίας (ναί, νὰ τὰς στείλῃς) νὰ γράψῃς δὲ καὶ τὰς λύσεις) Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ ([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν ἐλπίζω ὅτι τώρα θὰ μου γράψῃς συχνά) ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα ῥάφεις) Ζώρλιγκ, Ἐλιωνιάδα Παρθένον ([EE] εὐχόμαι παραστακά ὄχι, κανὲν τετράδιον δὲν ὀφείλει) Σημαίαν τοῦ Φωτός ([E] διὰ τὴν ἐπιστολήν ἀλλὰ τὰ Π. Πνεύματα εἶνε γνωστά καὶ δημοσιευμένα) Ποιτιάδα Ἀἶσαν (τὸ αὐτὸ ἀπαντῶ καὶ

ση και αυτό το σινικό τείχος πρέπει να πιστεύωμεν ότι η καρδιά του Γάστωνος ήτο σκληροτέρα και από αυτό το περίφημον τείχος, διότι ο Γάστων έμεινε άπαθής. Ο Πέτρος άνεστέναξεν, έχασμουρήθη τρομακτικώτατα και έπέσπευσε τό βήμα της ήμίονου του.

Τέλος έφθασαν εις την περιήμον όδόν των Λουβαρδών. Άμα έφθασαν εκεί, οι τρεις φίλοι μας είδαν κρεμασμένον εις μίαν κρεμάστραν και ταλαντευόμενον εις τόν άέρα τό Χρυσό Γουδόχερο, τό ένδοξον τεχνόσημον του ένδοξοτέρου επαγγέλματος του Πλανσέτου.

Υπό τό τεχνόσημον αυτό, με τό πρόσωπον όλοστρόγγυλον καθάπερ ή πανσέληνος, με τά μάγουλα φουσκωτά και τό χρώμα χρυσοκόκκινον, με τά σαρκώδη χέρια του σταυρωμένα επάνω εις την μεγαλοπρεπή γαστέρα του, ο κύρ-Πλανσέτος έπιθεωρούσε, με ήθος άπεριγράπτου αυταρσεκείας, τά γαστρονομικά πλούτη του πάγκου του.

Μόλις τον είδαν, ο Γάστων, ο Πέτρος και ο Φραγκίσκος άντήλλαξαν βλέμμα πολύ σημαντικόν.

Και οι τρεις έσκέπτοντο ένδυμύχως: «Τί θά μας πη τώρα αυτός ο παντοπώλης; Είνε δυνατόν αυτός ο χονδρός να είνε προωρισμένος από την μοίραν μας να μας δείξη τόν δρόμον, όστις οδηγεί εις τάς τιμάς και την δόξαν;»

Βλέπων την άλλόκοτον εκείνην ίππικην συνοδίαν, ο κύρ-Πλανσέτος έδειξε μερικά σημεία έκπλήξεως. Το άλλογο, προπάντων τό όποιον έβάσταζε τούς δύο άδελφούς, έφαινετο ότι πολύ τόν έβαζεν εις συλλογισμούς.

«Μάλαγα! έμυρμούρισεν από μέσα του (Μάλαγα ήτο ή επαγγελματική βλασφημία του), να ένα πολύ άλλόκοτο άλλογο άν ήτανε κίτρινο και όχι κερασσί, θά έστοιχημάτιζα πώς είνε παιδί του πωλαριού, επάνω εις τό όποιον ο υπερένδοξος κύριός μου, ο άρχοντας του Άρτανιάν, είσήλασεν εις τό Παρίσι έδώ και, με την πίστι μου, πενήντα σωστά χρόνια. Άμ, αυτή ή μουλαρίτσα που πάει να λυγίση από τό βάρος αυτού του δυναμιωμένου παληκαριού!... Ά! αυτοί έδώ μυρίζουν Γασκωνία, τρία μίλια μακριά...»

Άλλά ο Πλανσέτος δεν είχε φθάση εις τό τέρμα των έκπλήξεών του. Η συνόδια έσταμάτησεν ακριβώς εμπρός εις τό μαγαζί του, τό δυναμιωμένο παληκαρί έφερε τό χέρι εις τόν πλατύγυρον πιλόν του, και ο Φραγκίσκος επήδησε κατά γής, ένθ ό Γάστων προσέκλινεν έρωτών:

— Προς τόν κύριον Πλανσέτον έχω την τιμήν να όμιλώ;

— Μάλιστα, κύριοί μου, προς αυτόν τόν ίδιον, έπιθύρισεν ο παντοπώλης έν-

τελώς σαστισμένος ή τιμή είνε για μένα. — Κύριε, διέκοψεν ο Φραγκίσκος, του όποιου ή ζωηρότης δύσκολα συνεβιδάζετο με τάς μακροσκελείς φιλοφρονήσεις, είμεθα οι τρεις υιοί του κ. βαρώνου του Έστιράκ, έξεδέλου και φίλου του άρχηγού των σωματοφυλάκων κ. Άρτανιάν... .

Με τό άκουσμα του όνόματος τούτου, έλαμψεν ή μορφή του αγαθού Πλανσέτου.

Ο Φραγκίσκος εξηκολούθησεν:

— Έρχόμεθα από τά Πυρηναία και εύθειαν, δια να εύρωμεν τόν διάσημον έξάδελφόν μας και να μάθωμεν άν ήμπορή να μας χρησιμοποιήση εις τόν πόλεμον.

— Έι, Ριχάρδε! άνεβήσεν ο Πλανσέτος, κόκκινος από εύχαρίστησιν, φωνάζων τόν ύποτακτικόν του πήγαινε τά ζώα των άρχόντων έδώ εις τόν σταύλον! Έλάτε μέσα, αυθένται μου, σάς θερμοπαρακαλώ, κάμετέ μου αυτήν την χάριν. Ο κ. στρατάρχης ο συγγενής σας, τόν όποιον πολύν καιρόν ύπρέτησα, μου έπιδαφιλεύει την πολύτιμον εύνοιαν της φιλίας του συγκαταβαίνει να λησμονή, καθήμενος εις τό τραπέζι μου, τά μεγαλεία και τάς φροντίδας της βασιλικής αυλής. Είχα επίσης την απόλαυσιν να δέχομαι έδώ τόν κ. Πόρθον του Βαλλώνος, ο εύγενής αυτός αυθέντης είχε μεγάλην εκτίμησιν προς τάς σταφίδας, τά σύκα, τούς χουρμάδες της Άφρικής, και τά παστέλια από βερύκοκκα, τά όποία σάς περιτριζίζουν. Τους είχε εκτίμησιν ακριβώς ώσαν την ιδικήν σας, κύριε, έπρόσθεσεν ο Πλανσέτος άπειθυνομένος προς τόν Πέτρον, ο όποιος με τες χειρούλες του άνέσυρην ήσυχώτατα (φουχιές-φουχιές από τούς σάνκους του καταστήματος και κατεβρόχηζε μπουκιές της μισής λίτρας.

— Άγαπητέ μου κύριε Πλανσέτε, έπιθύρισεν ο Πέτρος με τό στόμα γεμάτον και τό πρόσωπον έντροπισμασμένον, σάς παρακαλώ να συγχωρήσετε τό θάρρος μου, αλλά πεθαίνω κυριολεκτικώς της πείνας, — και εις απόδειξιν τούτου ο Πέτρος κατέπιε πέντε ή έξ άκόμη μεγάλα τσουρέκια της Διζώνος.

— Μου τον ένθυμίζετε πολύ, αυτόν τόν εξαίρετον άρχοντά του Βαλλώνος, εξηκολούθησεν ο παντοπώλης ήτο άνθρωπος με μεγάλην όρεξιν, μεγάλην δύναμιν χειρών, και μεγάλην καλωσύνην. (Έδώ ο Πλανσέτος άφισε ν' άκουσθή ένας βαρύς άναστεναγμός, ένθ δάκρυα έμούσκευαν τάς βλεφαρίδας του.) Αυθένται μου, έν όνόματι του κ. Άρτανιάν και των μακαριτών μεγάλων φίλων του, των κυριών Άθω και Πόρθου, σάς καθικετεύω να μην άποκρούσετε την ταπεινή μου φιλοξενίαν και να εύαρεστηθήτε να

μου είπήτε εις τό τραπέζι, εις τί δύναμαι να σας φανώ χρήσιμος...

Οι τρεις φίλοι μας έσπευσαν να δεχθούν την εγκάρδιον εκείνην πρόσκλησιν, την όποιαν ο Πέτρος έτίμησε δόντως με την καταπληκτικήν όρεξίν του. (Έπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ [Κατά τό γαλικόν του Ε. Δε "Ασμ.]

Η ΑΚΑΤΑΔΕΞΙΑ

Η Μαρίκα επήγε να περάση μίαν εβδομάδα του θερούς, μετά τάς εξετάσεις της, εις την έξοχήν μιās φίλης της μητέρας της.

Η Μαρίκα είνε τώρα σωστή δεσποινής δώδεκα ετών — προς δυστυχίαν της. Λέγω προς δυστυχίαν της, διότι θά ήτο χαριτωμένη, άν ήτο γελαστή και πρόσχαρη όπως όλα τά κορίτσια της ηλικίας της. Άλλά αυτή ένα μόνον πράγμα ποθει και έχει εις τούς διαλογισμούς της: να κάμη την μεγάλην δεσποινίδα, — θά έκαμνε δε και την μεγάλην κυρίαν, άν ήτο μίαν πιθαμήν ύψηλοτέρα εις τό άνάστημα. Δια να μη ζαρώση τό φόρεμά της, δια να μη την νομίσουν μικρούλαν, δεν έννοεί να παίξη και να τρέξη με τά παιδιά της ηλικίας της.

Η φίλη της μητέρας της, ή κυρία Σμαρίδου, την επήρε μαζί της ένα πρωινό, κ' επήγαν εις τό πάρκον της ώραιας κωμοπόλεως, όπου παραθερίζουν τόσαι καλαι οικογένειαι. Εις τό πάρκον εκείνο, ή καλή κυρία έγνώρισεν την φιλοξενουμένην της με πολλά άλλα παιδάκια, και ήθέλησε να την προτρέψη να διασκεδάση μαζί των. Είχαν στεφάνια, είχαν τόπια, είχαν ποδηλατάκια, είχαν διάφορα άλλα παιγνίδια, έπαιζαν τό κυνηγητό και τό κρυφτό. Και βεβαίως, όποια άλλη ήτο εις την θέσιν της Μαρίκας, δεν θ' άφισε την εύκαιρίαν.

Άλλά ή Μαρίκα εύρισκε τά παιδιά εκείνα πολύ μικρά. Άν επρόκειτο να παίξη με κορίτσια μεγαλύτερα της, να είσθε βέβαιοι ότι προθύμως θά έδέχτο. Άλλά «μ' αυτά τά μωρά;» Έπροφασίσθη ότι την έπονούσε τό κεφάλι της, είπε ψεύματα, δια να μην παίξη μαζί των. Και παρεκάλεσε την κυρίαν Σμαρίδου να της δώση την Κίς, μίαν νοστιμωτάτην μικρούλαν σκυλίτσαν, ή όποια ήτο μικρή σαν γατάκι.

— Θα της κάμω λίγο περίπατο, είπεν ή Μαρίκα.

Η κυρία Σμαρίδου της ένεπιστεύθη την σκυλίτσαν, κ' έπειτα επήγε να καθήση εις ένα πάγκον και να διαβάση την εφημερίδα της.

Η Κίς έφορούσε κολλάρο, από τό όποιον ήτο δεμένη όχι άλυσιδίτσα, αλλά μία πλατεία μεταξωτή κορδέλλα. Πιάνει λοιπόν την κορδέλλαν ή Μαρίκα,

και με καμάρι τούλάχιστον νόμφης; χωρίς να γυρίξη να κυττάξη ούτε δεξιά ούτε άριστερά της, πηγαινει κατ' ευθειαν προς τό μέρος του πάρκου, όπου νεοί και δεσποινίδες, τούλάχιστον δεκαέξ ετών κ' επάνω, έπαιζαν τέννις. Άλλά αυτοί όλοι, απησχολημένοι με τό παιγνίδι των, ούτε καν έγύρισαν να ιδούν την μεγάλην δεσποινίδα, ή όποια επιδεικτικώς έκαμνε περίπατον της Κίς.

Και τότε, συνέθη κάτι φοβερόν τό όποιον θά σας διηγηθώ.

Εις τό πάρκον, δεν ήσαν μόνον παιδιά καλών οικογενειών έτυχε να εύρισκωνται και μερικά παιδιά του δρόμου, τά όποια είνε όλο και πονηριά!

Δύο από αυτά έστάθησαν κ' έβλεπαν την Μαρίκαν, και έγελούσαν μαζί της.

— Κύττα, τί ξεπασμένο ζόβανο, που φαίνεται αυτό τό κορίτσι! είπε τό ένα μαγκόπαιδο.

— Ναι, είδες; άπήνησε τό άλλο...

Έξαφνα, τό πρώτο άγύρι έσκυψε κ' έπιασε από κάτω ένα μικρό κόκκαλο από ψητό, τό όποιον είχαν πετάξη φαίνεται εις κανένα σκύλον από τό γειτονικόν ξενοδοχείον. Κατόπιν, έπιθύρισε κάτι εις τό αυτί του συντρόφου του.

Έγέλασαν πονηρά και οι δύο, και έπειτα, σιγά-σιγά, χωρίς να τους ακούση ή Μαρίκα, χωρίς να τους έννοήση, πλησιάζουν και φθάνουν όπισω της.

Η Μαρίκα ούτε είδησιν επήρην έστέκετο εκεί κ' έκαμάρονε με περισσοτέραν ύπερηφάνειαν τώρα, διότι πρό όλίγου ένας από τούς νέους, που έπαιζαν τό τέννις, πλησιάζας προς τό μέρος της δια να πιάση την σφαιραν, ή όποια είχε ριφθή στραβά, της είχεν όμιλήση με πολύ φιλοφρονητικόν τρόπον. Και αυτή, από τό καμάρι της ότι την είχαν προσέξη, έπροσπαθούσε να φαίνεται ότι προσέχει εις τό παιγνίδι των, άν και δεν ήξευρε διόλου πώς τό παίζουν.

Λοιπόν, οι δύο μάγκες είχαν όλην την εύκολίαν των δια να παίξουν την φάραν, την όποιαν είχαν σχεδιάση.

Ο ένας έδειξε τό κόκκαλο εις την Κίς, την έγείδευσε, κ' έλυσε την κορδέλλαν από τό κολλάρο της. Και έπειτα, την έσήκωσε με χάρδια εις την άγκαλιά του.

Ο άλλος, έσκυψε και αυτός κ' έδεσε τό κόκκαλο εις την άκραν της κορδέλλας.

Και κατόπιν, χωρίς να κάμουν τίν ελάχιστον κρότον, έφυγαν γρήγορα-γρήγορα και οι δύο, μαζί με την Κίς...

Άλλά, κατά τύχη, ένας τεράστιος δανικός σκύλος, μεγάλος σαν αλογάκι, έκαμνε και αυτός τόν περίπατόν του εις τό πάρκον. Βλέπει τό κόκκαλο, πλησιάζει, τό μυρίζεται, και... τό χάβει εις την στιγμήν.

Όταν τό εκατάπιεν, έπειδή ή κορ-

δέλλα δεν είχε κοπή, τραβά ο σκύλος Η Μαρίκα αισθάνεται τόν κλονισμόν στρέφει, βλέπει τόν δανικόν σκύλαρο, με την κορδέλλαν εις τό στόμα του, και βάζει τίς φωνές:

— Άχ! μαμά μου! την έφαγε, την Κίς! πάει!...

Άκούει την φωνήν ή κυρία Σμαρίδου, τρέχει να ιδή τί συμβαίνει, και λιποθυμεί. Ο ιδιοκτήτης του σκύλου νομίζει και αυτός ότι πραγματικώς είχε φαγωθή ή Κίς, και φεύγει με τρόπον δια ν' άποφύγη τας εξηγήσεις και τας ένουχλήσεις με τόν ένωματούργον.

Και μένει ο σκύλος μόνος, με την άκραν της κορδέλλας κρεμασμένη από τό στόμα του, εις τό μέσον του κόσμου των περιπατητών, που έτρεξαν να ιδούν τό φοβερόν δυστύχημα...

Η κυρία Σμαρίδου έστειλεν άμέσως

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ.

Πρό όλίγου καιρού, ένα μεγάλο βαπόρι που έγύριζε από την Άβυσσινίαν, έναύαγησε κοντά στη χώρα του Κουκουμπιμπή.

Τό βαπόρι αυτό είχε μέσα κ' ένα θίασον από Άγγλους σχοινοβάτες και όλοι αυτοί οι δυστυχισμένοι επνίγηκαν, εκτός από δύο που ήξευραν καλλίτερο κολύμπι από τούς άλλους και κατώρθωσαν κολυμπώντας να φθάσουν στην άκρογιαλιά, με χιλια βόσανα.

Άλλά ούτε εκεί δεν έτελείωσαν τά βόσανά τους! Τους εμυρίσθησαν οι μαύροι ύπήκοοι του Κουκουμπιμπή και τούς έπιασαν σκλάβους.

Έπειδή όμως οι δύο Άγγλοι ήσαν κακοπερασμένοι από τό ταξίδι και λιγνοί πετσι και κόκκαλο, — κ' επειδή από τό άλλο μέρος οι μαύροι είχαν τότε σαρακοστή και δεν έτρωγαν άνθρωπινό κρέας, — απέφασισαν να μην τους σφάζουν άμέσως, αλλά να τους άφίσουν ίσια με τη Λαμπρή και ύστερα... σφάξιμο, ψήσιμο και τά λοιπά.

Τους έβαλαν λοιπόν σε μίαν εύαερη φυλακή, δεμένους με άλυσιδες για να μη τό σκάσουν, και τούς έτρεφαν με του πουλιού τό γάλα, που λέγει ο λόγος, για να παχύνουν.

Στην άπελπισία του, ο Άρχικυνηγός της Α. Μ. του Βασιλέως Κουκουμπιμπή έσυλλογίσθη τούς δύο λευκούς σκλάβους.

— Αυτά τά θρεφτάρια της Λαμπρης θά με σώσουν! είπε με τόν νού του. Οι παληο-Εύρωπαίοι και μάλιστα οι σχοινοβάτες είνε έξυπνοι άνθρωποι και σε κάθε δύσκολη περίστασι πάντα βρίσκουν τρόπο σωτηρίας. Άς πάω να τους ιδώ — και βλέπουμε!

(Έπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΗΡΩΣ

Αγαπητοί μου,

Η Ν παρελθούσαν Κυριακήν οι έν Αθήναις Ζακύνθιοι ετέλεσαν ώραιον μνημόσυνον ύπερ τής ψυχής του συμπολίτου των Πίπη Θ. Φραγκοπούλου,

ύπολοχαγού, ό όποιος, μαζί με άλλους δύο εύγενείς και γενναίους συστρατιώτας του, έφρονεύν κατ' αὐτάς πολεμῶν ύπερ τής εθνικής Ίδεας.

Ένῶ έπίστρεφα από αυτό τό μνημόσυνον, μ' έπλησίασε καθ' όδον ένας φίλος μου και μου είπε :

— Έπερίμενες τέτοιον ήρωισμό από τόν Πίπη;

Τόν έγνώριζε τόν Φραγκόπουλον, ήτο φίλος του, αλλά φαίνεται ότι από τήν γνωριμίαν του ό άνθρωπος δέν είχε αποκομίσει ποτέ τήν έντύπωσιν ότι ήτο φίλος ένός ήρωος. Δι' αυτό ή αναγγελία του άθλου του τόν εξέπληξε.

Κ' εγώ τόν έγνώριζα επίσης, τόν είχα φίλον. Άλλ' όμολογῶ ότι ή αναγγελία του άθλου του δέν μ' εξέπληξε καθόλου. Διατί τάχα; Κάθε άνθρωπος δέν είμπορεί νάναδειχθῆ είς μίαν περίστασιν ήρωος; και προπάντων ένας άξιω ματικός, διά τόν όποιον αυτό είνε τό μόνον και ύπερτατον καθήκον;

Άλλ' οι περισσότεροι σκέπτονται διαφορετικά και παράξενα. Διά νά περιμένουν κάτι από ένα άνθρωπον, διά νά μή τους εκπλήξῃ εκ μέρους του μία μεγάλη ή ποταπή πράξις, έν άνδραγάθημα, ένα ποίημα, ένα βιβλίον, μία κλοπή, μία άτιμία, θά ήθελαν. Ίσως νά τό έδλεπαν γραμμένον είς τό μέτωπόν του εκ γενετής: « Ήρωος—Ποιητής—Μεγαλοφυής—Κλέπτης—Άτιμος.»

Αυστυχώς διά τούς έπιπολαίους παρατηρητάς, ή Φύσις δέν έφρόντισε νά σφραγίξῃ μ' ευδιακρίτους σφραγίδας τά πλάσματά της. Βεβαίως, ή φυσιογνωμία, τό έξωτερικόν, ό τρόπος, λέγουν πολλά, είνε και αυτά ως μία σφραγίς. Με τήν διαφοράν μόνον ότι ή σφραγίς αυτή δέν διακρίνεται και δέν διαβάσσεται εύκολα. Πρέπει νά εϊξέυρη κανείς τήν γλώσσάν της.

Δι' αυτό οι περισσότεροι εκ όσων έγνώρισαν τόν Φραγκόπουλον, και αυτοί ακόμη που τόν είχαν φίλον και τόν έδλεπαν καθ' ήμέραν, δέν εφαντάζοντο ότι είνε ήρωος.

Έχομεν γενικῶς πολύ έσφαλμένην ιδεάν περί ήρωισμού. Νομίζομεν π. χ. ότι είς ένα εύγενή πόλεμον, είς μίαν

μάχην, είμπορεί νά διακριθῆ, νά φανῆ γενναίος και νά πέσῃ ένδύξως, εκείνος τόν όποιον και είς τήν καθημερινήν ζωήν βλέπομεν διαρκῶς και άκούομεν νά φέρεται ως ήρωος, και είνε δυνατός, και κάμνει καυχάδες, και ύβρίζει, και δέρνει, και καυχαιολογεί, και στρέφει τό μουστάκι του, και έχει ύφος αρεμάνιον και, αν είνε στρατιωτικός, βροντᾷ τό σπαθί του είς τό πεζοδρόμιον.

Τίποτε άπ' αυτά ό Φραγκόπουλος. Ήτο ένας σεμνός, άνοιχτόκαρδος και αγαθώτατος νέος. Είχε διατηρήσῃ τά παιδικά του μάτια και τό παιδικόν του μείδιμα τό γλυκύτατον. Ήτο όλος χαρά, όλος ζωή, όλος αγάπη. Έχόρευεν, έτραγουδοῦσε, έγλεντοῦσε, ζωηρός, αλλά... χωρίς καυχάδες. Τό σπαθί του πάντα κρεμασμένον, πάντα είς τήν θήκην. Δέν είχεν επάνω του τίποτε τό αρεμάνιον και τό επίδεικτικόν. Και αυτό τό ξανθόν και σγουρόν μουστακάκι του, αν και πρὸς τά επάνω στρημμένον, δέν ένέπνεε κανένα φόβον, δέν εφανέρονε καμμίαν αυθάδειαν.

Ό ήρωϊσμός του λαμπροῦ αυτού νέου ήτο κρυμμένος μέσα του, είς τήν ψυχήν του. Ήτο ήρωϊσμός άληθινός. Ήτο πλήρης και βαθεία συναίσθησις του καθήκοντος. Και ιδού: όταν ένόμισεν ότι ήλθεν ή ώρα του, επήγγεν εκεί όπου κανείς δέν τόν ήνάγκασε νά υπάγῃ, και εὔρε τόν ένδοξον θάνατον τόν όποιον δέν του επέβαλε κανείς, παρά καθαρά ή αγάπη τής Πατρίδος.

Λοιπόν, αυτό νά τό ξεύρετε καλά. Από εκείνους, οι όποιοι κάμνουν κοινῶς τήν έντύπωσιν ήρωος, από εκείνους οι όποιοι φέρονται ήρωϊκῶς... έν εϊρήνῃ και μεταξύ αδελφῶν, και από τούς όποιους οι άνόητοι περιμένουν πολλά, οὔτε δύο τοίς εκατόν δέν είνε πιθανόν ότι θάναδειχθούν ήρωες και είς τόν πόλεμον. Απειναντίας, μεταξύ εκείνων οι όποιοι φέρονται είς τήν καθημερινήν ζωήν με σεμνότητα και μετριοφροσύνην, με αγάπην και εϊπεικειαν, οι περισσότεροι, δοθείσης εύκαιρίας, θάναδειχθούν και θά διαπρέψουν.

Η ζωή είνε πάλη, άγών, πόλεμος. Είνε διαρκής άφοσίωσις είς έν καθήκον και αυτοθυσία. "Όσοι είς τήν ζωήν κάμνουν τό καθήκόν των σημαίνει ότι έχουν πλέον τήν συναίσθησιν του καθήκοντος, και θά τό κάμουν επίσης όπου εὔρεθούν, και προπάντων είς τόν πόλεμον.

Και ό καλός Φραγκόπουλος εκάμνε πάντοτε τό καθήκον του. Από μικρός αγαποῦσε τούς γονεϊς του και υπετέσσετο είς όλα των τά θελήματα Μαθητής έπιμελέστατος, από τό Γυμνάσιον κατετάχθη είς τήν σχολήν των Εὐελπίδων και εξέηλθε θριαμβευτικῶς με τόν βαθμόν του άνθυπολοχαγού. Διεκρίθη είς τό στάδιόν του κ' έπροβιβάθη είς ύπολοχαγόν. Τό σπαθί τό όποιον του ένεπι-

στεύθη ή Πατρίς, δέν τό μετεχειρίσθη ποτέ διά νά ξεκοιλιάσῃ άόπλους πολίτας. Τό έχρημοποίησε μόνον εκεί όπου έπρεπε, —κατά των έχθρῶν. Ό άθλος του, ό ήρωϊκός του θάνατος δέν μ' εξέπληξε. Κάθε μέγα, κάθε ύψηλόν περιμένει κανείς από άνθρωπον εύγενούς ψυχῆς και καλοῦ χαρακτήρος, συνειθισμένον νά κάμνη πάντοτε τό καθήκόν του!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

— Τί κάνεις αυτού, Μαργαρώ, τόσο πρῶι και ντυμένη κι' άλλς; ήρώτησεν ό Πετρογιάννης τήν αδελφήν του, ένῶ αυτός ήτο πλαγιασμένος ακόμη είς τό κρεβάτάκι του.

Αντί ν' άπαντήσῃ ή Μαργαρώ, έβούτηξε τό χέρι της μέσα είς μίαν χωματένιαν λεκάνην, γεμάτην με σαπουνάδα, και έβγαλεν από εκεί ένα τετράγωνον πανάκι, τό όποιον εξέδιπλωσε διά νά τό 'δῇ ό αδελφός της.

— Τί είνε αυτό; Μαντύλι; Πλένεις τό μαντύλι σου;

— Ναι, και με σαποῦνι μάλιστα... Δέν άκουσες λοιπόν αυτή τή Σταμάτα, που έλεγε καθῶς μιλοῦσε για μās: « Δέν έχουνε οὔτε μαντύλι!» Και αλήθινά, εγώ δέν είχα, διότι έβαλα τό χέρι στην τσέπη μου, διά νά της απόδειξω πῶς έλεγε ψεύματα! μα ή τσέπη ήταν άδειανή. Λοιπόν, έχθες που έγυρίζαμε από τό κτήμα του κ. Δημάρχου, εκάμα τήν απόφασιν νά σηκωθῶ πολύ πρῶι ώστε νά έχω ένα μαντύλι τό απόγευμα και νά τής τό δειξῶ.

— Υποθέτω, Μαργαρώ, πῶς δέν σου ήρθε πρῶι-πρῶι ή ιδέα νά σηκῶσης έπανάστασι τής Σταμάτας, δέν είν' έτσι;

— "Ηθελα μονάχα νά μάθῃ αυτή πῶς σκουπίζω τή μύτη μου με τό μαντύλι μου. Και, άφού είχα καμωμένη καλή σαπουνάδα, δέν την άφισα νά πάῃ χαμένη, αλλά έπλυνα και τες κάλτσες μου, καθῶς και τες δικές σου. Τώρα, θά ξαναδιαβάσω άλλη μιὰ φορά τά μαθήματά μου. "Ε! τί λές; ποίος είνε που σηκώνεται πρῶι σήμερα;

— Έσύ μου δίνεις τό παράδειγμα, Μαργαρώ μου! Θα σε μιμηθῶ, γιατί μάλιστα δέν έχω καμμιά όρεξι νά με περάσῃ στό σχολεϊον ό Πετράκης τής Σταμάτας.

Τά παιδιά όλα είχαν μαζευθῆ είς τήν αὐλήν του σχολεϊου, κ' επερίμεναν νά σημάνῃ ό κώδων διά νά ξυθουν μέσα. Άλλα εξαναπερουοσαν τά μαθήματά των, άλλα επαιζαν βόλους, ή τόν κουτσό. Τά κοριτσάκια έπροτιμοῦσαν άλλο μέσον διασκεδάσεως: έφλυαροῦσαν. "Ε-

νας μέγας κύκλος από μαθητριάς είχε σχηματισθῆ είς μίαν γωνίαν. Μία μόνον είχε τόν λόγον κ' έμιλοῦσε. Αι άλλαι ήκουαν με δειγματα επιδοκιμασίας ή εκπλήξεως.

Η Μαργαρώ, ή όποία δέν είχε τά μάτια της μέσα στην τσέπη της, επλησίασε πρὸς τό σύμπλεγμα των συμμαθητριῶν της και, απευθυνομένη πρὸς εκείνην, ή όποία είχε τόν λόγον και ή όποία δέν την είχεν ιδῆ έρχομένην, τής είπε:

— "Ω! πῶς μου το κ' έμένα. Σιδωνία, αυτό που έλεγες στές άλλες...

Η Σιδωνία, ή κόρη τής Σταμάτας, εδάγκασε τά χείλη της, ανεσήκωσε τούς ώμους της και της έγύρισε τήν πλάτην, παρασύρουσα μαζί της τό ακροατήριόν της.

Η Μαργαρώ έμεινεν ολομόναχη, χωρίς συντροφίαν και χωρίς νά λάβῃ καμμίαν εξήγησιν.

— Τί έχει σήμερα αυτή εκεί; έσκέφθη ή καϊμένη. Τί κακό τής εκάμα εγώ;

Άλλά ό ήχος του κώδωνος τής τάξεως ήκούσθη και την εκάμε ν' αλλάξῃ σκέψεις και νά θέσῃ τέρμα είς τήν απορίαν της. Εϊσήλθε δε τότε και αυτή είς τήν αίθουσαν των παραδόσεων, όπως αι άλλαι. Κατά τήν διάρκειαν των μαθημάτων, ή Μαργαρώ εκάθητο άσηρημένη. Κάποτε και κάποτε, ή Σιδωνία τής έρριπτε και μίαν ματιάν, ή όποία δέν ήτο φιλική, και αι συμμαθήτριάι της την εκύτταζαν με ύφος παραπολύ περιεργον. Η Μαργαρώ δέν ήμποροῦσε τίποτε νά έννοησῃ. Διότι, όλίγας ήμέρας προτῆτερα, άμα εκάθαν ότι έμεινεν όρφανή, αι συμμαθήτριάι της είχαν ελθῃ όλαι με πολλήν καλωσύνην νά την φιλήσουν. Είχε συμπεράνη από αυτό ότι την αγαποῦσαν πολύ και είχαν καλήν καρδίαν. Τίποτε δέν είχε κάμη από τήν ήμέραν εκείνην, ώστε αὐται ν' αλλάξουν αισθήματα και νά μή την αγαποῦν πλέον. Συνέβαιναν λοιπόν πράγματα, τά όποια αυτή δέν έγνώριζε. Και απεφάσισε νά τα μάθῃ. Άμα ετελείωσε τό μάθημα, επήγγε νά εὔρη τήν Σιδωνίαν.

— Έχεις τίποτε μ' έμένα; ήρώτησεν ή Μαργαρώ.

— Δέν σου μιλῶ εγώ, απήντησεν ή άλλη.

— Γι' αυτό λοιπόν έρχομαι νά σου μιλήσω εγώ. Τίποτε δέν σου εκάμα, και σύ μου γυρίζεις τήν πλάτην ήθελα νά ήξέυρα γιατί;

— Δέν έχω νά δώσω λόγο σε παιδιά ξυπόλυτα.

— Ευπόλυτα; είπεν ή Μαργαρώ, κ' εδειξε τά τσόκαρά της με θριαμβευτικόν ύφος.

— Σε παιδιά άνίκανα για καθετί....

— Άνίκανα για καθετί! "Α, όχι!

εγώ ξεύρω και κάνω περισσότερα πράγματα από εσένα! Και σύρουσα τό μανδύλι της από τήν τσέπη της: — Ξέρεις και κανείς μπουγάδα εσύ; ήρώτησε. Νά, εγώ έπλυνα τά πράγματά μου, σήμερα τό πρῶι, και μπορείς νά πῆς τής μητέρας σου πῶς σκουπίζομαι... με μαντύλι.

Και, λέγουσα τας λέξεις τούτας, εδειξε τό μανδύλι της εις; όλην τήν παιδικήν όμήγυριν.

— Αυτό εδῶ τό έπλυνες εσύ;... λοιπόν, σε συχαίρω, είνε θαυμάσια σιδερωμένο! άλλο δέν κάνει παρά δίπλες και ζάρες.

— Μά, δέν έχω στό σπιτάκι μας κάρβουνα για ν' ανάψω φωτιά και νά ζεστάνω τά σίδερα του σιδερώματος...

— Και μόνη σου τό έβαλες νά σε γνώσῃ;

— Βεβαίωτατα!

— Φαίνεται... από τούς ώραίους κί-

Η Σιδωνία τής έγύρισε τήν πλάτην... (Σελ. 229, στήλ. α')

τρινους λεκέδες τής σκουριάς, που είνε ακόμα ζωηροί-ζωηροί.

Και ένῶ έλεγεν αυτά, εδειξε τά κοκκινωπά στίγματα, τά όποια εφαινοντο εύκρινέστατα επάνω εις τό πανί.

— Η δεσποινίς που τα ξέρει όλα, επρόσθεσεν ή Σιδωνία, εκάρφωσε τό μανδύλι της νά τό στεγνώσῃ, με καρφίτσα σιδερένια ή μπρούτζινη, αντί νά βάλῃ επάνω στό βρεμμένο πανί ξυλαράκια του στεγνώματος, και ή σκουριά εγινε. "Ωραία, εὔγε σου!

Και, συνοδευουσα τά λόγια με τας χειρονομίας, ή κόρη τής Σταμάτας έτριψε τόν δείκτην της μιάς χειρός της είς τόν δείκτην της άλλης, και επανέλαβε γρήγορα-γρήγορα, έως όπου ελαχάνιασε:

— Ξε, ξε, ξε, ξε... Εὔγε σου, ωραία, εὔγε σου! ένῶ ή Μαργαρώ απειμακρύνετο.

— Η Μαργαρώ τόσο έμεινεν έντροπια-

σμένη από τήν προσβολήν που της εκάμα, ώστε δέν επερίμενε τόν αδελφόν της διά νά επιστρέψουν. είς τήν κατοικίαν των. Μ' όλην τήν λύπην της, δέν είχεν επί του παρόντος παρά ένα μόνον φόβον: μήπως την πάρουν τά δάκρυα, πριν προφθάσῃ νά υπάγῃ είς τήν άχυροκαλύβαν. Εκεί, ήμποροῦσε, χωρίς καμμίαν δυσκολίαν νά κλάψῃ και νά σκουπίσῃ τά ματάκια της με τό κακότυχον εκείνο μανδύλι, τό όποιον ήτο έν μέρει αίτιον τής πίκρας της: Άλλά δέν ήθελε νά την ιδούν αι συμμαθήτριάι της κλαμμένην είς τόν δρόμον.

Δι' αυτό, επήγγαυε κολλητά είς τούς τσίχους των δρόμων, με τό κεφάλι χαμηλά, βαδίζουσα πολύ γρήγορα, σαν νά είχε κάμη καμμίαν άμαρτίαν, όταν ήκουσε νά την φωνάζουν με π' όνομά της. Είχε διασταυρωθῆ με μίαν γυναίκα, χωρίς νά την ιδῆ καν.

— Μπα! έτσι λένε τήν καλημέρα

σήμερα, Μαργαρώ; εθαρροῦσα πῶς, ό δάσκαλος μαθαίνει όπωςδῆποτε στα κορίτσια του σχολεϊου του και τήν ευγένειαν!

Η Μαργαρώ δέν απήντησε, δέν εσήκωσε καν τό κεφάλι, αλλά, επιταχύνουσα τό βήμα, ήρχισε νά τρέχῃ πάσῃ δυνάμει έως τήν θύραν τής κατοικίας της, όπου εκλείσθη βιαστικῆ-βιαστικῆ.

Η γυναίκα, ή όποία είχεν όμιλήσῃ τής Μαργαρώς, ήτο μία καλή γειτόνισσα και την έγνώριζεν ως καλό κορίτσι, με τρόπος και καλήν ανατροφήν. Τόσον άπόρησε με τήν διαγωγήν της μικρῆς, με τήν σιωπήν της, με τήν βίαν της νά επιστρέψῃ είς τό σπιτάκι, ώστε έγύρισεν όπίσω διά νά ιδῇ τί συνέβαινε, και από τό κατώφλι τής θύρας, είδε τήν μικρούλαν όρφανήν ή όποία έχυνε θερμά δάκρυα, με τήν κεφαλήν της κρυμμένην είς τό μανδύλι της.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :		Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
Ἔτησια . . . φρ. 7.—	Ἔτησια φρ. χρ. 8.—	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :
Ἐξάμηνος . . . " 4.—	Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50		Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τρίμηνος . . . " 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40	Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Αἰσυνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὁδὸς Ἐρυθραίου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειον
Περίοδος Β' .— Τόμ. 12ος		Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουνίου 1905	Ἔτος 27ον.— Ἀρθ. 30

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἐρυθρὰ Νίκη (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπάζωμα παραπάνω ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης) Γ. Α. Κ. (ἔστειλα ἐκ νέου λύσεις μὴ γραμμένη ἐπὶ χάρτου τῶν λύσεων, πηγαινέι χαρμένη) Λείρον (μετὰ χαρᾶς ἔστειλα) Ἀσην (δὲν ἔχω καμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς σταθερότητός σου ἡ λέξις ἔχει καλῶς: α-σις, μολοντι πηγαινέι καὶ σ-σις) Ἀστέρα τῆς Θάσου (ὡστε τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ ἔχωμεν «μεγάλα πράγματα» ἐμπρός λοιπόν, τὰ περιμένω) Θερινὸν Ὀθρανὸν (ἡ κάρτα σου ἐλήφθη) Δοῖκα τοῦ Ποντικοχωρίου ([EE], εὐχαριστῶ πολὺ) Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτός ([EE] λύσεις δεκταί) Ἀμύμητον Γελοιοποιόν ([EE] ἰὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς) Κόνον τοῦ Ἀγγέλου (ἂ, εἶνε πολὺ ἀστείον αὐτοὶ ποὺ κάμνον ἐξετάσεις μὲ κρυφὰς σημειώσεις ὁ κ. Φαίδων διηγήθη κάποτε τὴν ἱστορίαν ἐνός, ποῦ εἶχε ὅλα τὰ ζητήματα ψιλογραμμένα εἰς... τὰ μινικέτια του!) Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (δικαί ἔπανσες νὰ τὸν χαιρετᾶς; καλλίτερα θὰ ἦτο νὰ προσπαθῆσαι νὰ τον μεταπεισῆς) Μικρόν Λέοβιον, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς ([EE] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς θυέλλης εὐχαριστῶ πολὺ ἰ. ἴ. ὅσα γράφεις) Ἀστερόντα Οὐρανόν, (τρίδυμα; ὄχι, εἶνε παρὶ πολὺ σπάνιον νὰ ἴδωμεν λοιπόν τί βαθμὸν θὰ πάρῃς φέτος!) Πολικὸν Σέλας (ἔστειλα) [EE] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν: αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Ἐαρινὴν Νεφέλην (τὸν ἔλαβα, καὶ ἀπορῶ κ' ἐγὼ πῶς παρέλεψα νὰ σ' εὐχαριστήσω) Βοηθόμενον Λέοντα ([EE], ποῦ τὴν ἡδρῆς αὐτῆς τὴν ὡραίαν διηγήσιν περὶ τοῦ Ἐρμού;) Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας ([EE] διὰ τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων) Ἡλεκτροκὸν Κώδωνα (τὸ εἶχα διαβάσει καλλίτερα ὅμως νὰ μου γράψῃς ἰδικὰς σου ἐντυπώσεις, παρὰ νάντιγράφῃς διάφορα κομμάτια) Παῖδι τοῦ Ψηλορείτη (ὡραῖον τὸ Η. Πνεῦμα) ὁ κ. Φαίδων ἀποφεύγει αὐτὰ τὰ θέματα . . . διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον, ἐνοσεῖς!) Νηρηίδα τοῦ Πηραιοῦ (καλῶς νὰ ἔλθῃς) Πότυλον (εἴμεθα συμφωνοί) Ἰδαίον Λάκτυλον, Ἑλληνικὴν Νήσον ([EE] ποῦ δὲν ἐξεχᾶ τὸ ἐσπάζωμα, μολοντι ἦτο ἀσθενὴς εἰς τὸ κρεβάτι: τὴν ἔσηκώθη, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀνευνομίαν δὲν εἰμπορεῖ νὰ περιπατήσῃ, δὲν εἶνε πιά τίποτε! εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ὑναμίνοι κα' εἰς τὸσον γρήγορα!) Φίλημα Σκιάς ([EE] εἶπα ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀλλάξῃτε ψευδώνυμον τὸ προσεχές ἔτος θὰ περᾶσιν ἀπὸ τὴν στήλην τῶν Ἑγκρίσεων καὶ ἐπομένως θὰ εἶνε ἐκλέξιμ- ὅλα τὰ ψευδώνυμα τῶν ὁποίων θάναυσθη τὸ δικαίωμα) Περωτὴν Καρδίαν ([E], λάθος δὲν ὑπάρχει ἡ λύσις σου δὲν εἶνε ἀκριθῆς) Φίλην τῶν Ζώων (ποῦ ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ εἶνε κατενοουσαμένη μὲ μεγάλῃν μου εὐχαριστήσιν εἶδα σήμερα εἰς μίαν ἐφημερίδα τὴν εἰκόνα τοῦ ἡγεμονικοῦ ζεύγους καὶ εἶπα: « νὰ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ τῆς ἀγαπητῆς μου Φίλης τῶν Ζώων») Ὀμιχλώδη Ψυχὴν (εὐχαριστῶ διὰ τὸ λαμπρὸν δελτάριον) Χ. ροιήν Ρουμανίδα (εἶνε υνατόν; πάντα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ θέμα ἄλλα ὅπως λές, εἰσαι ὄλιον... ἂς μὴ τὸ ἐπαναλάβω!) Ἀνδροῖον Ἀνδρον (ἡ Κυρὰ-Μάρθα σὲ ἀντασπάζεται) Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογίου, Λεβενιάκον τῆς Χαλκίδος, Αἰμίλιον Παῖλον (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ βραβεῖον ἔστειλα) Ἡπειθῆς (ἔχει κ' ἄλλος) Ναυσικάν (ἔλαβα) Θαλασσοταραχὴν (εὐχαριστῶ πολὺ) Ἐρυθρόδερμον κτλ κ' λ

Ἐπὶ σπασ ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 21 Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ὅτι ἀλλάσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλοῦναι ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 5) λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβίνας.

ΤΟΜΟΙ
“THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: 4.5.6.7.11.13.16.17.18.19.20.21.22.23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1.10.
ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς: 1.3.8.9.12.13.14.24) πρὸς φρ. 2.50 ἑκάστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντηθῇ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἀδελτος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3.50. Χρυσὸδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς: 6.50.
ΤΟΜΟΙ 6: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903 καὶ 1904 ὧν ἑκάστος τιμᾶται Ἀδελτος 7 φρ. Χρυσὸδ. φρ. 10

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Ἰουλίου.
Ὁ γόφους τῶν λύσεων, ἰαλ τοῦ ὁλοῦν δέον νὰ γράψω τὰς λύσεις των αἱ διαγωνίζονται, καλεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μου εἰς φακέλλου, ὧν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

328. Λεξιγραφίος. Ρῆμα μὲ πληθὸς Μεγα ἠνόθη Κε' ὄνομα. Ἀγίου Ἐφανερῶδη.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κυριόφρονος τῆς Θαλάσσης.
329. Στοιχειόγραφος. Ὅσιν ἐκ τῶν φαρμακερῶν Διὰ νὰ σχηματίσῃ, Αἶθον πολὺτιμον ἀρκεῖ Νά... ἀποκεφαλίσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τιμ. Η. Ἰωαννίδου.

330. Ἀναγραμματισμὸς. Εἰς τὸ χρώμα τοῦ προσώπου Τέτοιον μ' ἔκαμε ἡ φύσις, Ὅσπε... ἴνομαι μὲ ἡῆσος Ἀν με ἀναγραμματίσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Στάντι.

331. Ἀστέρ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Β. Χ. Στυλοῦλου.

332. Ἐπίγραμμα. ΠΑΣΙ ΕΑΥΤ ΥΒΟΝ ΣΕΙΩ ΟΛΥΑ ΗΜΝΜ ΚΣΕΡ ΝΟΝΟ

333-3 5. Κεκρυμμένα καὶ Ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζώων. 1.— Ἡ διαγωγή σου εἶνε ἀξία ἐπαίνων. 2.— Πάντες ἐσώθησαν πλην τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀπολείας 3.— Δὲν ἐδάγκασε ὁ σκύλος ἀλλ' ἐγαύτισε μόνον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλῆος τῶν Ρόδων.
336. Παίγνιον. Νὰ τεθῶσι μετὰ τῶν ἀριθμῶν 9,8,7,6,5,4, 3,2,1 (ἀμεταβλητῶν) τὰ σημεῖα + + +

— ΧΧ: (ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ ἀλλάξῃ) οὕτως ὥστε νὰ διδῶν ἐξαγόμενον 27.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σουανθῆς Ἀστῆς.
337. Ἀκροστιχίς μετὰ Μεσοστιχίδος. Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀνάγνωσμα, τὰ δὲ μεσαῖα λιούσαν: 1. Ὑποδιάρσεις νομοῦ. 2. Τιτάν. 3. Ἀνω- νυμία. 4. Ἀρχηγὸς ἐκκλησίας. 5. Δένδρον καρποφόρον. 6. Θεὸς Αἰγύπτου. 7. Συγγραφεὺς ρωμαίου. 8. Θεὸς τῶν Ρωμαίων. 9. Ἡθεὶς διὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πύρου τῆς Πίτας. 338. Φωνηεντόλιπον. σγσ-μ-★-γπ-τ-λ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σουετωμένου Ναυτοῦ. 339. Γρίφος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεοτιλομάργου.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19-20.
218. Πεισιστρατος (Πῆ, Σῆ, στρατός.) — 219. Ψυχὴ (ψῆ, χῆ) — 220. Βρέννος-ρέννος.
221. ΛΕΥ — ΚΩ — ΣΙ — Α 222. ΧΙΛΩΝ ΚΩ — ΚΥ — ΤΟΣ ΑΡΝΘΣ ΣΙ — ΤΟΣ ΓΑΔΟΣ Α ΜΟΣΧΑ ΡΑΝΙΣ

223. Ἀστυάγης — Ἀστυ = Ἀγυς + (Ἰρις — ρίς =) ἦ + (Λάτος — Ἰος =) λᾶ + (Δανὸς — Δάν =) ὄς = ΑΓΗΣΙΑΔΟΣ. — 224. Εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Μεγάλῃς Ἄρκου, λεγόμενον καὶ Ἀμαξά — 225 ΚΕΡ-ΚΥΡΑ (ΚΕΡΚίς, ΚΥΡάρισσος, ΡΑΔάμανθος.) — 226. Ἐτοιμοὶ ἀποθνήσκουσιν ἐσμέν, ἡ πατρῴως νόμος παραδοῖναι. — 227. Ἐπισημὴ ἐπιστήμη διαφόρος (ἐπὶ στί μῆ — ἐπὶ στί μῆ — ε — διὰ φόρος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 6 μόνον. Ἐκάστον ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἄλλοτερον τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]
Ανταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Κωνσταντῖνος Η. Βοκοτόπουλος. Ἐρ- μούπολις Σύρου (Ἑλλάς). (E, 67)

Καλῶς ὤρισες εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀγαπητῆ Νη- ροῦ τῆς Πηραιοῦ. — Τεμοσβύτων Ἀγγε- ρινός. (E, 68)

Ἐκφράξω τὰς ἀπειρους μου εὐχαριστίας πρὸς τὰς κάτωθι δεσποινίδας καὶ κυρίους, οἵτινες συμφώνως τῷ λήγοντι τὴν 15 Αὐγούστου δια- γωνισμῷ, τῷ προκρηχθέντι ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 15 φυλ. τῆς Διαπλάσεως ἀπέστειλάν μοι ὡραιότατα καὶ κομψότατα δελτάρια, ἧτοι: Α') Εἰς τὰς δεσποινίδας Παν. Ι. Κρ., Στ. Γ'. Ερ., Μαρ. Γερ., Ἐλ. Καρ., Βασ. Πλ., Καλ. Φιλ., Ζωὴν Τρ., Μαρ. Ρεμ., Βασ. Σερ. καὶ Πην. Α. Γρηγ — Β') Εἰς τοὺς κυρίους Δημ. Τσ., Μιχ. Γολ., Κωνστ. Καρ., Κωνστ. Η. Αμ., Βασ. Γε. Ργ., Νικ. Χαδ., Αργ. Σαρ., Κωνστ. Δ. Ντ., Κωνστ. Παντ., Π. Κολτ., Γεωρ. Βασ., Μιχ. Μιχ., Δημ. Παν., Νικ. Σιγ., καὶ Παν. Κουμ. — Βάλος 25 Μαΐου, 1905. Πάνος Καλαματιανός. (E, 69)

Ανταλλάσσω εἰκο-σφρ. ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Λέων τῆς Χαίρωνίας. Poste- restante, Λεβαδεία. (E, 70)
Ανταλλάσσω δελτάρια, χρωματιστὰς καλλοῖδας καὶ τοποθεσίας, τῷ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνας — Mile Anna Th. Zlalkou, Serres (Macédoine) Turquie (E, 71)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)
Ἐνῶ ἔτρωγαν, ὁ Πλανσέτος τοὺς ἐ- πληροφόρησεν ὅτι ὁ κ. στρατάρχης Μον- τασκιού (δηλαδὴ ὁ Ἀρτανιάν) ἦτο συναρ- χηγὸς μετὰ τὸν στρατάρχην Βιλλάρ, εἰς τὰ στρατεύματα τῆς Φλάνδρας.

Δυστυχῶς ὁ στρατάρχης Βιλ- λάρ, ἔμπειρος καὶ ἐπιφανὴς στρατηλάτης, ἐδυσκολεύετο ν' ἀνεχθῆ οἰκονομῆσαι ἄλλην δό- ξαν πλησίον τῆς ἰδικῆς του, καὶ τὰ σπάνια προτερήματα τοῦ στρατάρχου Ἀρτανιάν δὲν τον ἄφιναν, φαίνεται, νὰ κοι- μηθῆ, ὅσον τοῦλάχιστον δὲν τον ἄφιναν αἱ ἐπιθέσεις τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου, ἀρχηγῶ τῶν ἑθνηκῶν στρατευμάτων.

Οἱ δύο ἀρχηγοὶ τοῦ γαλλι- κοῦ στρατοῦ δὲν ἦσαν σύμφω- νοι: ὁ Βιλλάρ ἤθελε νὰ κά- μνη πόλεμον μετὰ φρόνησιν καὶ περισκέψιν. Ὁ Ἀρτανιάν ἦτο τῆς γνώμης νὰ κάμουν ὀρηγ- τικὰς καὶ ἀπροόπτους ἐπιθέ- σεις. Εἶχε μάλιστα στείλῃ πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔμενε τότε εἰς τὸ Φονταίνεβλώ, ἕνα ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, τὸν κ. Μορσένξ, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ καὶ ἐπιβάλῃ τὴν γνώμην του, καὶ νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Με- γαλειότητα τὴν ἄδειαν νὰ παρα- σέρῃ τὸν Βιλλάρ εἰς ἀποφασι- στικὴν ἐπιθέσιν κατὰ τοῦ ἔχθρου.

— Ἐστὶ μ' ἀρέσκουν κ' ἐμέ- να αἱ ἀποφασιστικαὶ ἐπιθέσεις, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἐνῶ κατεβρόχιζε τὴν πέμπτην φέταν ἀπὸ ἕνα παστίτσο μετὰ κυνήγι.
Ὁ Γάστων ἔρριπτε πρὸς τὸν δευ- τέρουτον ἀδελφόν του μανιώδη βλέμμα- τα. Ὁ Φραγκίσκος ἐκρατοῦσε τὰ πλευ- ρά του ἀπὸ τὰ γέλια.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Πλανσέτος, τε- λειῶν τὴν διήγησίν του, τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ πάτε τὸ ταχύτερον εἰς τὸ Φονταίνεβλώ, καὶ νὰ εὐρετὲ ἐκεῖ τὸν κύριον Μορσένξ. Αὐτὸς θ' ἀναλάβῃ νὰ σας παρουσιάσῃ εἰς τὸν στρατάρχην. Ἀναπαυθῆτε ἐδῶ σήμερα, καὶ αὔριον τὸ πρωί.
— Ἀγαπητῆ μου κύριε Πλανσέτε, ἡμεῖς ἔχομεν τελείως ξεκουρασθῆ τώρα,

κατὸν μέρος τοῦ δίσκου, εἰσῆλθαν εἰς τὴν πόλιν καὶ κατέλυ- σαν εἰς τὸν ξενοῶνα τοῦ Λευκοῦ Ἰαπου, ἀκρι- βῶς ἀπέναντι τῶν βασι- λικῶν Ἀνακτόρων.
Μ' ἔλθῃ τὴν παλη- καρῖα των, οἱ τρεῖς μας ἤρωες εἶχαν τὰ πόδια ξυλιασμένα καὶ τὰ νε- φρὰ πονεμένα ἀπὸ τὸν κόπον. Ὁ Φραγκίσκος ἀπεκοιμήθη ἐνῶ ἔτρω- γε, καὶ ὁ Πέτρος ἠναγ- κάσθη νὰ τον ἀνεβάσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του...

καὶ καλοβουρσαρισμένους, μετὰ κατέλυ- λο καὶ τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματά του, σριγγ- μένος κομπᾶ μετὰ τὴν ζώνην του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ ἐρωτήσῃ καὶ μάθῃ διὰ τὸν κ. Μορσένξ.
Ἐμαθεν ἀπὸ τὸν ξενοδόχον, ὅτι ὁ εἰρημένος εὐπατριδῆς εἶχε καταλύσῃ εἰς

Ἐστὸς ἦτο νὰ πείσῃ τὸν Πέτρον νὰ πάρῃ ἄλογο καὶ διὰ τὸν αὐτόν του, οὕτως ὥστε νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Φονταίνεβλώ μετὰ ἀξιοπρεπέστερα ὑποζύγια.
Ἀφοῦ ἐκανονίσθησαν ὅλα μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον, οἱ νεοὶ μας ἄφισαν τὸν ἀγαθὸν παντοπώλην καὶ ἐπῆραν τὸν δρόμον διὰ τὸ Φονταίνεβλώ. Ἦτο μαύ- ρη ἡ νύκτα, ὅταν ἀφίσαντες ὀπίσω ἀρ- κέτων μέρος τοῦ δίσκου, εἰσῆλθαν εἰς

τὴν πόλιν καὶ κατέλυ- σαν εἰς τὸν ξενοῶνα τοῦ Λευκοῦ Ἰαπου, ἀκρι- βῶς ἀπέναντι τῶν βασι- λικῶν Ἀνακτόρων.
Μ' ἔλθῃ τὴν παλη- καρῖα των, οἱ τρεῖς μας ἤρωες εἶχαν τὰ πόδια ξυλιασμένα καὶ τὰ νε- φρὰ πονεμένα ἀπὸ τὸν κόπον. Ὁ Φραγκίσκος ἀπεκοιμήθη ἐνῶ ἔτρω- γε, καὶ ὁ Πέτρος ἠναγ- κάσθη νὰ τον ἀνεβάσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
Ὅπου οἱ τρεῖς μικροὶ ἤρωές μας προβι- βάζονται ἀπρὸς- πτωεῖς εἰς τὴν ἀξίω- μα τῶν βασιλικῶν ταχυδρόμων.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, κατὰ τὰς ὀκτώ, ὁ Πέτρος καὶ ὁ Φραγ- κίσκος ἐκοιμῶντο ἀκό- μη βαθύτατα, ὅταν ὁ Γά- στων, καλοῦτενισμένος καὶ καλοβουρσαρισμένος, μετὰ κατέλυ- λο καὶ τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματά του, σριγγ- μένος κομπᾶ μετὰ τὴν ζώνην του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ ἐρωτήσῃ καὶ μάθῃ διὰ τὸν κ. Μορσένξ.
Ἐμαθεν ἀπὸ τὸν ξενοδόχον, ὅτι ὁ εἰρημένος εὐπατριδῆς εἶχε καταλύσῃ εἰς